

Tetris

S'obri la porta sobre l'escala del soterrani, hi entra un aire escàs. Ell, que porta un test a les mans, tanca el pany per dins. Ressona la frontissa mal greixada i les passes pels graons. Al centre un cotxe semiensamblat jau sense rodes ni portes sobre unes rajoles. Cargolada a la paret una planxa de suro guarda dibuixades amb carbó les formes de moltes ferramentes; algunes dormen ordenades al seu lloc i altres es troben escampades pel pis i sobre una gran taula de fusta conglomerada. Es veuen sacs de terra per tot arreu i un banc de treball amb un drap ple de taques, que ocupa el lloc al costat de les ferramentes. Hi ha mobles arraconats, coberts de pols, i a tocar d'una caixa grisa un frigorífic vell ompli l'aire d'un soroll elèctric, que sona molt fort pel silenci general. Ell s'hi apropa i obri la caixa. Està plena de bosses. En trau una de la mida d'una pilota.

- Hola guapa. Ja sé que feia temps, perdona'm. No he pogut vindre abans. Jo també tenia ganes, saps?, a voltes patisc per si t'oblides de mi o em deixes de voler. Però pense molt en nosaltres. Segur que tu també recordes les nits vetllant pels carrers de València, quan sopàvem en aquell bar mugrós que ens farcia de cassalles i vi i de ganes de festa. Tot era bonic de joves, no? L'horta encara resistia descarada a Benimaclet i la Punta, i la nit tenia un altre color, una altra veu. Hi havia nits que no passàvem del carrer Vicent Saragossà: anàvem amarats a la teua habitació d'estudiant, i allà, entre els còmics de Crumb i alguns llibres vells rodolàvem rient i acaronent-nos, embrutàvem els llençols amb ganes i dormíem ferotges. Follàvem com si no hi haguera res més al món que la pell i l'alé entretallat. I el somriure pervers. Ja fa dies que no em dius res de la meua mirada de roïn. Ha passat algun temps i trobe a faltar coses i moments o potser sóc jo, que m'he fet gran. Ara ja no veig mai Hèctor mamat com un cadirer, déu d'haver-s'ho deixat, ni tampoc veig aquell amic seu ucraïnès que ens va fer riure tant. Te'n recordes del dia que ens va explicar les infidelitats de la seua nòvia txeca? Sí, clar, jo li deia que era txeca com Bohumil Hrabal i ell em mirava com les vaques al tren; et dic aquell dia d'abril, pareixia content, com va dir ell? "MI amigo engañar con MI novia!" i quan li vam preguntar si ho sabia de segur, ell afirmant amb el cap, nosaltres sense

entendre res i què has fet tu, ho has parlat? Ell negà i somrigué entremaliat: “Yo he follado a su madre”. Quins dies. Pareix com si l’AEN i maulets i el BEA ja no existiren, aquells xiquets, eh, que poblaven les nostres nits de dijous com figurants de cartró, com ninots mòbils...

Gesticula imitant la postura forçada d’un ninot faller.

-...passaven el divendres la ressaca de la revolució plàcidament bressolats pels crits del mercat de Benimaclet, que potser s’havia endut el seus cotxes al carrer Sueca. Allà el jovent independentista els arreplegaria displicentment, dissabte al matí, amb una mirada tova al guàrdia de la garita del dipòsit, eixint del Cràter o del Pequeño, aprofitant l’excursió a Russafa. No odiaven, i si ho feien, odiaven mansament, un odi, em pareix, funcional. Soles les parets creien fermament en la versemblança dels Països: deien inopinadament Açò no és Espanya! Clar que no, és una sabateria. Però, la veritat, els trobe a faltar. Ara alguns d’eixos treballen per a l’Estat i segur que tots cobren bons sous i tenen bones cases, s’han casat i ja no hi ha revolució, ni tan sols dijous. I a mi em sap greu, perquè en eixos dies d’assemblea, et brillaven més els ulls i era més fàcil besar-te o, senzillament, deixar que m’acaçares. Gràcies a la revolta antiburguesa vas perdre la renuència al sexe oral i em deixaves dibuixar-te les galtes de les cuixes amb la llengua i recórrer la distància entre el teu melic i l’orgasme al ritme que jo vulguera, o m’espentaves contra la paret i em posaves un dit als llavis agenollant-te i jo era obedient, callava, callava i sospirava, mirant de gaidó la teua pell tan blanca i la teua mà esquerra sobre la meua cadera. Era una revolució certa a la manera d’Hakim Bey, una Zona Autònoma Temporal, èticament tan vàlida com la millor de les raves...

S’encen una burilla que portava mig fumada.

- Saps? a voltes em vénen viatges i paraules que vam compartir a Eivissa, a Cambó o a casa... A tu no t’agradaven els meus amics: procuraves mantindre-me’n allunyat i sabies com fer-ho. Ara, que no tot era sexe al nostre amor. També recorde amb deler paraules, mirades i tactes i olors. Fa temps que no mirem fotos dels bons temps, demà te’n baixaré alguna, de quan passàvem

l'estiu de concerts i no ens en deixàvem un: del Pirineu a Benigànim, l'Almadrava Rock a la Marina o el Creamfields d'Almeria. Aquells parèntesis ens servien d'excusa per ser nosaltres mateixos d'amagat i per sentir les genives palpitades alhora que buscàvem el lloc per marcar amb un orgasme grosset, o si s'esqueia, amb una nit sencera. I férem nits. Ara no puc evitar enyorar quan no sabia què faríem després, a l'endemà o als cinc minuts...

S'encull de muscles.

-...ara ja sé què m'has de dir, quina cara em poses a les coses que et conte i com serà eixe somriure seriós que em fas quan et deixe molt de temps. No puc vindre a visitar-te tan sovint com voldria. En realitat volia parlar-te d'una xica: Maia. És una joveneta encisadora, amb un tarannà explosiu i un cos... amb la força imparabile dels vint anys. Però, imagina't. Ella també m'enganya. Hem tingut una discussió molt forta, ho sent molt, perquè a la seua manera sé que també em vol. No em mires així, ja saps que a tu t'ho he perdonat, que ja ha passat temps suficient per tancar les nostres ferides. Al capdavall ara ens va bé. No, no em vull fer un harem com el del príncep Fon de Dahomei, que diuen que tenia dotzenes d'esposes i també diuen que mai no en va tocar ni una. La veritat, era un tio llest: eixes concubines eren també guerreres, la guàrdia personal del rei, la guàrdia suïssa de Dahomei, vaja. Clar que, si ell moria, elles formaven part de la seua tomba. Sabut. Tu bé saps que sóc un bon xic, i que si amb una sola ja me les veig putes, no és per voluntat meua que amplie el cens...

Deixa el test en un prestatge i comença a traure la resta de bosses.

- ...però també sóc humà, i en la meua innocència també tinc defectes, de vegades no veig el camí clar i abuse de les dreceres. Tu tampoc no m'ajudes, també vull dir-t'ho, perquè no has tornat mai a somriure'm a l'orella ni a enfurir-te adorablement com quan teníem vint anys. I saps que ets el meu termòstat, el meu equilibri. Mira, a ella tampoc li agraden les meues plantes. No ho entenc, perquè són uns éssers fascinants, i Déu sap que lluite per elles i faig el que puc per traure-les endavant. No hi ha res que em faça més feliç que vore-les

crèixer, tirar fulles, tres, set, moltes i obrir-se orgulloses al sol i al vent, amb flors incipients tensant les parets de cel·lulosa com els pits d'una xiqueta tensen l'uniforme del col·legi alemany. Pose les plantes més grans, amb cogolls a voltes com un puny tancat, propet de les més menudes. Jo sé que les veuen i pensen: puc ser tan gran, vull ser més gran i forta i créixer fins el sostre, eixir per la finestra i ocupar la teulada, tancar la porta de l'escala amb les meues branques... Són braves. T'he portat una astrofita. Ja saps que no la puc deixar molts dies ací baix, és delicada, però et farà un poc de companyia. És molt bonica, eh?...

Sona el timbre de la porta, dalt. Fa un gest de fàstic.

-...Quin empreny d'imbècil. És el nou veí del costat, un divorciat quarantí. Està molestant-me molt últimament. Ja controle els seus horaris i procure no coincidir mai amb ell, però és cabut i toca a la porta, amb excuses barates com alguna manca de cuina, sal o llet, o que si fan pel cable no sé quina plasta de partit i vull anar a sa casa. Voldria enviar-lo a bramar, però no ho faig. No saps com trobe a faltar Giménez, no sé què li ha passat, ha tingut algun problema, no m'he enterat. M'agradava el seu geni i la seua contundència per defendre el seu espai, la seua terra. És probable que per això l'hagen trobat els problemes. A mi, de retruc, me n'ha generat també: una família sencera de problemes, amb xiquets i gos el diumenge de matí al jardí. Espere que les meues xicotiuques puguen suportar-ho. És curiós, no sé si és pels anys que ens coneixem o pel molt que m'agrades, però és estar amb tu i em sent còmode, ja veus, se me'n va el sant al cel i no t'acabe de preguntar mai les coses que volia. Sóc un despistat incorregible, ja ho deia ma mare, pobreta. En realitat tinc un poc de pressa, només passava a comentar-te que no crec que hi capigueu les dos. El congelador és menut i ella no té un somriure com el teu, però adore els seus pits. La veritat, no sé...

Posa la bossa al congelador i s'enfeina en compondre una paret amb eixa i la resta. Ocupen més de la meitat. S'hi allunya dos passes i es rasca la barba al mentó, pensatiu.